

»Ja, Dragica. In Miška mi tudi pravijo. Kdo si pa ti?«

Mojster je ponehal z delom, ker mu je dekletce bilo všeč. Pa čigava si, čigava?«

»Mamina in atova.«

»No, čigav je pa ata?«

»Moj!«

»Kaj pa dela tvoj ata?«

»Piše in bere in hopsasa gre z mano.«

»Tvoj ata gre hopsasa s tabo?« je menil Čebula. »Aha, na kolenih. Glej jo no! Kje pa stanuje tvoj ata?«

»Tamle,« je pokazala Miška. »Saj pri oknu gleda. — Ata, ata!«

»Kje pa si?« so se ročno odzvali ata ter pomahali z roko.

»Strela! saj to je sam — doktor Frlutnik!« je doznal mojster. Toda ata so mahali z roko ter dobrovoljno klicali Dragici:

»Précej gori! Kdaj je pa odtrobilo? Čakaj, to bo danes! Dober večer, dober večer!« je pozdravljaj gospoda mojstra. »Hej, Miška, kako boš rekla?«

»Lahko nočko!« se je priklonila ona.

Nato je mojster Čebula skoro nehote pristavil: »Le povej atu, da bodo čevlji jutri gotovi!« Miška je pa hitro zletela preko vrta.

»Čudno,« je pomislil sam pri sebi, »ampak punčara ga ima vendarle rada, tega Frlutnika! Jaz se pa ukvarjam s to-le solato...« Pravzaprav se niti ni jezil nad solato, marveč... kar tako... in ko je v naglici vsajal izravana zelišča tako, kakor so bila pred, je čutil, da ga je kljub vsemu nekoliko sram in da se mora še nocoj, brž, prav brž, dopolniti neko dolgo pričakovano veselje...

Pred vrati je malce postal. Ali ni vzdihnila žena, kakor da joče? Pa je nemudoma, hruščema pritisnil na kljuko.

»Kje pa si?« je vprašal, ker so se mu zameglile oči od zatohlega mraka.

»Nocoj ga pusti, lepo te prosim! Boji se te in se je skrčil pred tabo v klet.«

»Ej, saj nisem vprašal zanj! Zdaj bomo tudi mi šli hopsasa! Pa le gor s pobom!« je vzkliknil.

»Kako si čuden!« se je ustrašila žena.

»Francka!« se je vzmahnil mož. »Nič ni čudnega! Neumni smo, neumni smo bili! Pojdi sem, Francka, kaj bi se cmerili! Tukajle imaš in vina prinesi in luč na mizo!«

Žena je resnično osupnila.

»Kaj me gledaš? Saj smo tudi mi lahko veselili! In še danes piševa Metki, naj se vrne domov. Kaj bi se klatila po svetu, če ji ni treba! Najina hči je.«

»Oh!« je hvaležno odgovorila Francka.

Tihožitje.

Po korcih — večerno solnce jih zlati —
škorci veselo čebljajo z rumenimi kljuni
in zdaj eden, zdaj drugi na bližnje drevo odleti
in vsi se na koncu vejic tehtajo.

Pa eden zakriči:

Tu, tu že popek brsti! —

Vsi gledat — a vejica močna ni, se šibi
in eden za drugim spet na streho leti
in dva in dva čebljata
tako prisrčno in tako lepó,
da sem vesel, ko nastavljam uho
in poslušam, kaj si povedati imata.

Joža Lovrenčič.

Bolesti mōž.

Kot bolesti oblakov in rož
so bolesti ženâ.

Vse lepše bolesti so mōž,
ki so brez solzâ.

Vso težo nebes molčé trpé,
kot skalnate goré.

France Bevk.